

det tilbage, saa at man senere maa komme til Rigsdagen med et Lovforslag, hvori man forlanger, at man skal eftergive det. Saadanne Laan vil der jo slet ikke være Tale om her, thi, som bekendt, bliver Digestatten opkrævet sammen med de almindelige Skatter, og den, der ikke kan betale sine Skatter, vil ikke kunne faae Hensland. Dette Laan har altsaa en Prioritet, som giver Staten en saa betryggende Sikkerhed, at den ikke har den bedre for nogen af sine andre Midler. Det er temmelig klart, at der er Mange, som vilde kunne overkomme at betale den Digestat, som paaligger dem, overkomme at udrede den øieblikkelige Digestat; men det er ogsaa vist, at dersom mange af disse have Prioriteter i deres Eiendomme, som de af en eller anden Grund blive nødt til at forandre, er der stor Banfælighed ved at faae disse Prioriteter ordnede, og det kan medføre sørgelige Følger for Mange i sig selv virkelig velstaaende Familier. Det er det, jeg tror, at der bør raades Bod paa. Jeg vil sige, at, hvad det sidste Vædringsforslag angaar, jeg har stillet, da vil jeg, selv om det blev vedtaget, ikke for mit Vedkommende have det opfattet, som om jeg derved ser Hollands Ret fyldestgjort. Paa ingen Maade! Jeg vil hellere holde det Spørgsmaal aabent, thi den Tid vil komme — det haaber jeg — selv om det nu ikke kan ske for Dieblirket, da Regjeringen vil se paa disse Forhold med ligesaa velvillige Øine som man ser paa de jydste Forhold. Jeg tror, at det skal siges om os, at Alt, hvad der har kunnet gøres og er blevet gjort for Sylland, det har havt vor Sympathi og vor Bistand ikke alene med Hensyn til, hvad der gøres i Retning af Riffikring, men ogsaa med Hensyn til, hvad der gøres paa mange andre Omraader, Anlæg af Jernbaner o. desl. Man er jo gaaet til at anlægge Jernbaner, hvor man forud kunde sige sig selv, at det nærmest var Hensynet til Egnenes Opkomst, der maatte være det Bestemmende, og ikke Udsigten til, at de paa nogen Maade kunde betale sig. Man har givet Eilandselse til Anlæg af saadanne Baner, som ikke engang have kunnet udrede Dritskapitalen, og man kjøber disse Baner. Jeg siger, at det er rigtigt, Alt hvad der kan gøres for at ophjælpe Provindserne, det gøres selles for hele Landet; men saa tror jeg ogsaa, at man fra den Side betragtet maa komme til Erkendelse af, at man har behandlet Holland og Fælster stedmoderligt ved den Lov, som er givet, og at man endnu der staar meget mere stedmoderligt behandlet, eftersom Forholdene have udviklet sig. Jeg appellerer derfor til Thingets Retfærdighed, idet jeg vil paaftaa, at det Vædringsforslag, jeg har stillet, knytter sig

bestemt til den Løfte, hvorfra man gik ud, da man vedtog Loven af 25de Mai 1873 angaaende Byrbernes Størelse, som man agtede at paalægge de hollandske Digestatteydere.

Uaberg: Jeg havde egentlig troet og antaget, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der har stillet et Vædringsforslag til § 26 I. 8, hvortil det af mig stillede Underædringsforslag slutter sig, vilde have taget Ordet før mig for at begrunde sit Forslag, da det har en væsentlig Andel i, at det af mig stillede Forslag er fremkommet. Da det ærede Medlem imidlertid ikke har gjort det, saa maa det alligevel være mig tilladt med nogle saa Bemærkninger at begrunde det af mig stillede Underædringsforslag. Vædringsforslaget gaar jo ud paa, at der opføres et Dige i Husby Klit, og paa at foreslaa en Sum til Udbedring af Søfærden ved Souvig. Jeg kan meget godt slutte mig til dette Vædringsforslag, da jeg erkjender, at det, der derved tilfuges, vistnok er nødvendigt, men jeg er gaaet ud fra, at naar man vil gaa til disse Foranstaltninger, saa maatte man der paa den samme Ryst gaa noget videre, idet den smalle Landstrimmel, der skiller Risumfjord fra Vesterhavet paa en Længde af over 2 Mil, er i endnu stærkere Grad udsat for Havets Angreb end de Steder, der omhandles i det ærede Medlems Forslag. Denne Landtange ligger saa nordlig, at den ligger indenfor Paavirkning af Thyborønkanalen, af hvilken den i de senere Aar er bleven meget betydelig svækket, idet Bortskjæringen af Vestkysten foregaar i en vis Afstand til hver Side af Thyborønkanal og i den største Afstand mod Syd, og denne Lange ligger indenfor denne Afstandsgrænse, hvortil de to andre Punkter omtrent ligge uden derfor og ikke i nogen synderlig Grad paavirkes deraf. Allerede i Efteraaret 1874 blev den her nævnte Landstrimmel gjenembrudt af Havet indtil den nordlige Del af Risumfjord, og der bestod denne Vinter en umiddelbar Forbindelse paa dette Sted, som dog henad Foraaret lukkede sig, men der blev i Sommeren 1875 derovre paa flere Steder opført Diger ved Statens Foranstaltning; det var nemlig ikke det eneste Sted, som dengang var ødelagt paa denne smalle Lange. Siden den Tid have Forholdene været mindre vanstelige, og det har derfor holdt sig ved Hjælp af de Foranstaltninger, der ere truffet fra Sandflugtsaasens Side, men i afvigte Efteraar og Vinter er denne Lange bleven i meget væsentlig Grad raseret og ødelagt paa en stor Strækning; dels og fornemmelig i Nærheden af det Sted, hvor det tidligere nævnte Gjenembrud skete, har der været et mindre Gjenembrud ogsaa nu, men paa flere forskjellige